

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΑΛΔΡΙΤΖ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΕΙΧΕ περάσει πειά τὸ μεσημέρι. Τὸ ρεστωράν εἶχε σχεδὸν ἀδειάσει. Ἡ Σάλλυ Τζέιμφορντ, κι' ὁ Σάργλ Δουδλεϋ, ἂν καὶ εἶχαν ἀποφάσει ἀπὸ ὥρα, ἐξακολουθοῦσαν ὥστόσο νὰ κάθωνται ἀκόμα στὸ παράμερο τραπέζι των. Δὲν τοὺς ἔκανε ἡ καρδιά νὰ φωνάξουν τὸ γκαρσόνι γιὰ τὸν λογαριασμὸ καὶ νὰ φύγουν...

Ἄν ἔφευγαν — ἡ Σάλλυ γιὰ τὸ καπελλάδικο ὅπου ἐργαζόταν, κι' ὁ Σάργλ γιὰ τὴν Τράπεζα ὅπου ἦταν ὑπάλληλος — θὰ ξαναβλεπόντουσαν πάλι, μονάχα ἀργά κατὰ τὸ βράδυ. Κι' ὅσο τὸ σκεπτόταν αὐτὸ ὁ Σάργλ, τόσο δὲν τοῦκανε ἡ καρδιά νὰ χωριστῇ τῇ Σάλλυ του καὶ νὰ φύγῃ...

Δυὸ μῆνες τώρα, ἀγαπιόντουσαν, ἀλλὰ κι' ὁ καθένας τοὺς κατὰ τὸν δικὸ του τρόπο: Ὁ Σάργλ, κάπως ρομαντικὸς, μὲ παράφρονας ἐνθουσιασμὸς τῆς στιγμῆς, κι' ἄστατος κατόπιν, εἶχε «τσιμπηθῆ» τὴν ἀσυνήθιστα καὶ γερά, ἀπ' τὰ ξανθὰ κάλλη τῆς Σάλλυ. Κι' ἡ Σάλλυ, ξέροντας τὸν εὐκολομετάβολο χαρακτῆρα τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν συμπαθοῦσε βέβαια πολὺ κι' ἐκείνη, μὰ ἦταν καὶ πολὺ ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί του, ὅσες φρογὲς δὲν τὸν εἰρωνεύονταν...

— Λοιπὸν, τί λές Σάργλ;... Ἐσκινάμε; εἶπε τέλος ἡ Σάλλυ. — Τόσο πολὺ διάζεσαι νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὰ καπέλλα σου; τῆς ἀπάντησε παραπονετικὰ ὁ Σάργλ. Δὲν σοῦ κάνει εὐχαρίστησι, ἡ συντροφιά μου;

— Χαχαχά! ἔκανε ἡ Σάλλυ μὲ τὸ κρυστάλλινο γέλιο της, κοιτώντας τὸ χρυσομάλλο κεφάλι της καὶ λυγίζοντας τὸ λεπτὸ, γεμάτο ἀπὸ ζωὴ καὶ ψυχὴ, κορμί της.

Ὁ Σάργλ ἔνοιωσε νὰ τὸν κεντοῦν ἄπειρες βελόνες πείσματος, δυσανεξίας, κι' ἐκνευρισμοῦ. Τόσο ἐπιπολαία, λοιπὸν, ἦταν ἡ ἀγαπημένη του; Αὐτὸς νὰ τῇ λαχταρᾷ κι' ἐκείνη νὰ τὸν κοροϊδεύῃ καὶ νὰ προτιμᾷ τὸ καπελλάδικό της ἀπ' τὴ συντροφιά του;

— Δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε κρύβοντας τὸν θυμὸ του, γιὰ νὰ τὴν καλοπιάσῃ. Πόσο διάζομαι νὰ γίνωμαι ἓνα ταίρι, ἀγαπημένο κι' εὐτυχημένο.

— Γιὰ νὰ πάρομαι τὸ διαζυγίό μας, δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπ' τὸν γάμο μας; τὸν διέκοψε σαρκαστικὰ ἡ Σάλλυ.

Καὶ παίρνοντας ἀμέσως ὕψος σοβαροῦ, προσέθεσε:

— Καίμενε Σάργλ, δὲν φημιζεσαι καθόλου γιὰ τὴ σταθερότητα τῶν αἰσθημάτων σου!... Ἡ καρδιά σου εἶνε τόσο σταθερὴ στὴν ἀγάπη, ὅσο τὸ χιόνι στὴ φλογερὴ λιακάδα!

Ὁ Σάργλ δάγκασε τὰ χεῖλη του, γιὰ νὰ μὴ βλασημῆσῃ. Εἶχε «πικαριστῆ» στὰ γερά τώρα. Κι' ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του γιὰ τὸ λογαριασμὸ, λέγοντας ξερά:

— Πᾶμε νὰ φύγοιμε !... Δὲν εἶνε νὰ μιλήσῃ κανένας μαζί σου, στὰ σοβαρά...

— Ἄς καθήσουμε λιγάκι ἀκόμα, καλέ μου Σάργλ! ἀπάντησε παρακλητικὰ ἡ Σάλλυ, παίρνοντας τρυφερὸ καὶ περιπαθὲς ὕψος.

Ὁ Σάργλ ὁ δύστιχος λαχτάρησε.

— Τὴν ἀδικῶ! σκέφτηκε μὲ ἀγαλλίασι. Μὲ ἀγαπάει ἡ μικρούλα μου, μὰ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸ δείχνῃ, ἀπὸ τσακηνιά της!

Καὶ σὰν ἄνδρας, σὰν ἀτόρρωτος κι' αἰώνιος ἄνδρας, μουμουρίσε μὲ-

ποῦ ἦταν στὴ θέσι της ἡ ἑλθά.

— Στάσου, κύρ ἐπιλοχία, ἔκανα, μὴ φωνάξεις ἄδικα. Δὲς καλύτερα ἂν εἶνε πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί του ἡ ἑλθά...

Ὁ ἐπιλοχίας τώρα τὴν ἔπαθε.

— Βρὲ, γιὰ κύττα! ἔκανε. Ἐχει δίκη: Ἐμπρός, λοιπὸν! Εἴμαστε ὅλοι ἐν τάξει! Χαίρετε, κυρίες καὶ κύριοι!...

Καὶ βγήκαμε ἀπ' τὸ νεκροτομεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεῖα τοῦ Μπουᾶ. Πρώτης τάξεως κηδεῖα! Ὅλος ὁ λόχος ἦταν παρών! Κι' ὁ ἀντισυνταγματάρχης παρὼν κι' αὐτός. Μπράβο! Ἦταν, μὰ τὰ πράσα, πολὺ ὡμορφα! Μὰ, ὅσο συλλογίζεται κανεὶς πὼς μποροῦσε νὰ τὴν πάθῃ ὁ Μπουᾶ, τὸν πιάνει σύγκρου. Γιὰ φαντάσου, ἐδῶ πού τὰ λέμε! Μποροῦσε νὰ θάψουν τὸν Μπουᾶ μ' ἓνα ἄλλο κεφάλι! Βρὲ, μυστήρια!... Καὶ τότε;

Τί θὰ γινόταν ὁ ἄνθρωπος στὸν ἄλλον κόσμον χωρὶς κεφάλι;

Θὰ τοῦ ἔλεγε ὁ Θεός:

— Βρὲ, κανάγια, ποῦνε τὸ κεφάλι σου;

Καὶ θὰ τοῦδινε μιὰ κλωτσιὰ στὰ μαλακά καὶ θὰ τὸν σφεντόνιζε στὴν Κόλασι!...

Ὁ ἀθλητικὸς νέος διευθύνθηκε προκλητικὰ ἐναντίον του

σα του μὲ ἐγωισμό κι' αὐτοϊκανοποίησι: Ἔτσι εἶν' ὅλες ἡ γυναῖκες !...

Καὶ ικανοποιημένος ξανάβαλε τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του. Θὰ πληρώνε ἀργότερα, γιὰτὶ ἡ Σάλλυ του τὸν λάτρευε καὶ δὲν διαζόταν νὰ χωρῖσούν...

Τὴν κυττοῦσε λοιπὸν τώρα, μὲ τρυφερότητα. Μὰ ἔξαφνα πρόσεξε ὅτι ἡ Σάλλυ του, ἀντὶ νὰ τὸν κυττᾷ μὲ λατρεία, δὲν τὸν κυττοῦσε καθόλου!

Κυττοῦσε, ἀντίθετα, μὲ προκλητικὴ τσακηνιά καὶ μὲ χαμόγελο γεμάτο ἀπὸ ὑποσχέσεις, κά π ο ι ο ν ἄ λ λ ο ν, ἐκεῖ κοντὰ, σ' ἓνα τραπέζι λίγο πὺρ πέρα ἀπ' τὸ δικό τους!

Καὶ πρόσεξε ἀκόμα ὁ Σάργλ ὅτι κι' ὁ ἄλλος κυττοῦσε — μὲ τὴν ἴδια προκλητικότητα καὶ μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα — τὴ λατρευτῇ κι' ἄστατῇ Σάλλυ του!

Ἀμέσως φρούαξε ἀπ' τὸ κακό του. Κιτρινίσαι ἀπ' τὴ ζηλοτυπία του. Καὶ θέλοντας νὰ ξεκαθαρίσῃ πρώτα τὴ θέσι του μὲ τὴν ὑπερφιλάρεση Σάλλυ, ἀποτράβηξε τὸ βλοσυρὸ του βλέμμα ἀπ' τὸν ἄγνωστο ἐκείνον, τὸ κάρφωσε ἔξω φρενῶν στὰ μᾶτια της, καὶ τῆς εἶπε μὲ τραχύτητα:

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γελοῖος μὲ τὸν ὅποιο ἀλληλοκυττάξεστε τόσο ἀδιάντροπα;

— Ὁχι εἰ! ἔκανε εἰρωνικά ἡ Σάλλυ. Δὲν εἶνε καθόλου γελοῖος, αὐτὸς ὁ νέος... Ἐγὼ τὸν βρίσκω, ἴσα - ἴσα πολὺ πξέντελμαν, πολὺ κομψὸν καὶ μὲ μιὰ ἀρρενωπὴ καλλονὴ στὸ ὑπερήφανο πρόσωπό του!... Δὲν...

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι εἶνε γελοῖος! οὐρλιασε ἔξω φρενῶν, ἀπὸ ζηλοτυπία κι' ἀπὸ πείσμα ὁ Σάργλ.

Ἐνας βήχας ξερός κι' ἀπειλητικὸς, ἀκούστηκε τότε πλάι του. Ὁ Σάργλ πετάχτηκε ὀρθὸς κι' ἀντίκρουσε τὸν ἄγνωστο ἐκείνον κι' ἀθλητικὸ νέο, νᾶρχεται σιγά - σιγά καὶ προκλητικὰ ἐναντίον του, μὲ σφιγμένες γροθιὲς καὶ μὲ ἥρημη ἀλλὰ στυγρὴ φυσιογνωμία!

— Συγγνώμη, δεσποινίς! ἔκανε μὲ ψυχρὴ εὐγένεια ὁ ἄγνωστος, στρέφοντας λίγο στὴν ἐπίσης ὄρθια τώρα — καὶ τρομαγμένη ἀπ' τὸ ἀπρόοπτο — Σάλλυ. Λέγομαι Τζὼν Κίμπαλλ, ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ... Καὶ σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δώσω ἓνα μάθημα κοινωνικῆς ἀβρότητας, ἀλλὰ καὶ πυγμαχίας συγχρόνως, στὸν ἀρκετὰ φλύαρο κι' ἀπερίσκεπτο συνοδό σας!

Ἀπερίγραπτη εἰρωνεία κρυβόταν στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κίμπαλλ. Ἡ Σάλλυ, ἄφωνη, χλωμὴ ἀπὸ φόβο, δὲν μποροῦσε ὥστόσο νὰ κρύψῃ τὸν ἄθελο θαυμασμὸ, πού τῆς ἐνέπνεε ἡ ψυχρὴ κι' ἀνδρική ἀποφασιστικότης τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ, μὲ τὸν ὅποιο — πρὸ ὀλίγου — τόσο ἀσύνετα εἶχε φλερτάρει...

Ἐνοιωθε, πὼς δὲν θὰ «τάβγαζε πέρα» μὲ τὸν ψηλόκορμον καὶ στιβαρὸ ἀξιωματικὸ... Ἐνοιωθε, πὼς θὰ γινόταν ὁ ἴδιος γελοῖος.

Κι' ἐνοιωθε... ἐνοιωθε ἀκόμα... ὅτι θάχανε γιὰ πάντα, ὀριστικά, τὴ Σάλλυ του, ἂν... ἂν ἔβγαυε νικημένος καὶ γελοιοποιημένος ἀπ' τὴ σύρραξι αὐτή!

Ἡ σκέψι τοῦ χαμοῦ τῆς Σάλλυ του, μαστίγωσε τὰ μουνδιασμένα νεύρα του, καὶ φύσησε κουράγιο στὴν ξελιγωμένη ψυχὴ του... Ἐνα δευτερόλεπτο δισταγμοῦ ἀκόμα, κι' ἡ φοδερὲς σφιγμένες γροθιὲς τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τὸν ξάλλωναν στὸ πάτωμα λιπόθυμον κάτω.

Μὲ κίνησι ἀστραπιαία τοῦ χεριοῦ του, ἄρπαξε τὸ μισογεμάτο βαρὺ μπουκάλι τοῦ κρασιοῦ, ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι:

— Πῶσιπ! ἀντήχησε ὑπόκοφα μὰ φοβερὴ γροθιά τοῦ Κίμπαλλ, στὸ πλευρὸ τοῦ Σάργλ.

Ὁ Σάργλ κέρωσε σὰν πεθαμμένος, ἀπὸ τὸν πόνο... Κλονίστηκε... Μὰ δάγκασε τὰ χεῖλη του ἄγρια, ἀνέμισε ψηλὰ τὸ βαρὺ μπουκάλι καί... — Γκράτ! θρυμματίστηκε σὲ χίλια κομμάτια ἐκεῖνο, καθὼς συγκρούστηκε βίαια μὲ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Κίμπαλλ...

Ἡ φωνὴ τῆς Σάλλυ καὶ τὰ τρεξίματα τῶν γκαρσονιῶν, δημιουργήσαν μιὰ φασαρία δαιμονισμένη... Φάνηκαν δυὸ ἀστριφίλακες, τρεχάτοι... Ὁ ἓνας ὠδήγησε στὸ τιμῆμα τὸν ὄρθιο κι' ὄχρὸ Σάργλ... Ὁ ἄλλος ὠδήγησε στὸ πλησιέστερο φαρμακεῖο, τὸν λιπόθυμο Κίμπαλλ...

Κι' ἡ Σάλλυ;... Ποιὸν ἀκολούθησε, ἡ Σάλλυ;... Ποιὸς εἶχε κερδίσει ὀριστικά τὴν καρδιά της;...

Ἡ Σάλλυ συντράφεψε ὡς τὸ τυμῆμα, τὸν ὄρθιο... Σάργλ!